

Het afgelopen jaar is voorbij gevlogen. Aan het eind van het jaar kijk ik terug op zoveel mooie momenten. Mooie (en natuurlijk ook minder mooie) dingen in mijn persoonlijke leven, en ook veel mooie momenten op school. Ik heb al over allerlei onderwerpen geschreven. Maar één ervaring op school, tijdens de laatste weken van het jaar, was misschien wel de mooiste van allemaal: kinderen die gaan lezen.

Lezen is heerlijk. Ik doe het eigenlijk veel te weinig. Tegenwoordig is het zoveel makkelijker om de tijd te vullen met een tv-programma of even een spelletje te doen op de telefoon.

In Uganda is er maar weinig aandacht voor lezen. De meeste volwassenen lezen niet. Kinderen groeien niet op met 'een verhaaltje voor het slapen gaan'. Is dat omdat de boeken niet voorhanden zijn? Of is het gewoon een cultuurverschil? Verhalen zijn er natuurlijk genoeg in Afrikaanse culturen, maar van lezen komt er maar weinig. Terwijl lezen je wereld zoveel groter kan maken.

De kinderen in mijn klas leren eigenlijk vooral woorden. Het kost ze al zoveel moeite om woorden te herkennen, en nog meer om de spelling te onthouden. Night – f ght – light, het is toch ook bijna hetzelfde. Daarnaast leer ik ze ook wat grammatica: bij meervoud komt er een -s achter het woord. En het rijtje I am / you are / he is, etc. Stapje voor stapje komt er meer taal bij.

Sommige kinderen kunnen echt nauwelijks de woorden onthouden, maar andere kinderen kunnen bijna alle aangeleerde woorden goed spellen. Met deze kinderen kan ik een stapje verder. Of eigenlijk een grote stap. We geven alleen in de ochtend les, en dus ben ik in de middag vrij om wat kinderen apart te nemen. We gaan naar de bibliotheek van de school – die er wel is, maar nagenoeg nooit gebruikt wordt – en kiezen een eenvoudig boekje uit. En dan gaan we samen lezen. Engelse woorden worden gebaren, die zich vormen tot zinnen. En zo ontstaat een verhaal.

Het is een prachtig moment, zowel voor mij als voor de jongens. De aangeleerde woorden krijgen betekenis in een context. De wereld van het verhaal, van het boek, komt tot leven. Ik zie hoe de jongens er plezier in hebben en ben super trots op ze! In het afgelopen jaar heb ik veel mogen genieten van alle stapjes die mijn leerlingen maakten, maar dit was toch wel één van de meest bijzondere momenten. En voor mij weer een goede leerschool, een moment waarop nieuwe ideeën zijn ontstaan. Volgend jaar gaan we vaker de bibliotheek in. Het is goed om de kinderen te laten ervaren hoe leuk boeken kunnen zijn. Zeker als je niet alleen de plaatjes bekijkt, maar ook de woorden gaat lezen.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 38 jaar en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl